

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 10. De inclinatione capitis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79340)

Num. II.

Varia de doloribus.

Sustinui, qui simul contristaretur, & non fuit: & qui consolaretur, & non inveni. Pl. 68. 21. *& dederunt in escam meam sel &c.* Hoc ipsum, quod non inveni, qui simul contristaretur, hoc fuit fel meum; hoc mihi amarum; hoc acetum fuit. Sanct. August. hic.

Attritus est propter scelera nostra. II. 53. 5. Quod accidit Jerichuntam eunti à latronibus percussio Luc. 10. 31. contingit saucio Christo. Plures praeferunt; unus miseretur, & compatitur. Olyta t. 1. conc. 21. de Pass.

O vos omnes, qui transitis per viam. Th. 1. 12. Ethicus ait: pulsus doloris est amor. Ut scias, quanta sit febris, & calor; tangis pulsus. Ut scias, quis dolor fuerit Christi; cogita, quantus fuerit amor erga omnes. Cornel. hic.

Deus meus! Deus meus! ut quid dereliquisti me? Matth. 27. 46. Dicit Christus, se à Deo derelictum: non quod privatus esset gratia, vel gloria; sed quia tam graviter patiebatur; ac si peccator, & à Deo contemptus fuisset; & quia voluntati impiorum expositus erat; & quia nulla tunc fiebat redundantia consolationis, & alleviationis, à superiori parte animae Christi in partem ejus inferiorem. Sic autem non fuit in beatis Martyribus: quorum multi tempore suae passionis tantam in anima fenserunt delectationem, ut vix perciperent exteriorum dolorem. Dion. Carth. in Matth. c. 27. Derelictus est Christus à Patre per privationem, scilicet Spiritualium consolationum. Nam cum in ceteris Dei Electis, pro suo honore certantibus, & patientibus, influxus divini dulcoris, quasi totam supportaverit, & temperaverit, vehementiam illati doloris. Solus ipse Iesus, quantum ad hoc, est praeter ceteros in passionibus derelictus; ita ut nulla gaudij, & dulcoris, redundantia fieret ab habitu, & actu suae gloriae in naturam, quae patiebatur, sic quod mitigaret passionis acerbiterem. S. Bernardinus p. 2. art. 1.

Clamans voce magna. Matth. 27. 50. Quanto dolore, quantoque amore, de nequam saeculo recedebat, quem Mundus nullò pacto cognovit! Sim. Cass. l. 13. hic.

S. Catharina Senensis dicebat: maximum dolorem, quem Christus sensit in Cruce, fuisse in pectore; scilicet in extensione, indeque consequente disjunctione ossium pectoris: idque se experientia didicisse, cum à Christo omnium ejus dolorum particeps facta. Cornel. in Matth. 27. v. 35.

§. X.

De inclinatione capitis. Joan. 19.

*S*alvator noster caput inclinavit in morte, ut oscula daret suis dilectis. Toties eum osculamur, quoties in ejus amore compungimur. S. Aug. in Manuali c. 23.

Polyanth. Sacr. Tom. I.

Consummatum est, & inclinatio capite tradidit spiritum. Jo. 19. Quae connexio inter haec duo. Vidit Christus post libatum acetum, nihil jam superesse ad generis humani remedium; ideo ait, *consummatum est.* q. d. omnia praedicta à Prophetis impleta sunt; omnia, quae pati oportebat pro salute hominum, perpeffus sum: nihil restat, nisi mors. Inclinat ergo caput, mortem vocans; quia praestitit, quidquid praestare poterat. S. August. tr. 119. in Jo. quia nihil remanserat, quod, antequam moreretur, fieri oporteret. Unde sequitur: *& inclinatio capite tradidit spiritum*, peractis omnibus; quae, ut peragerentur, expeclabat: tanquam ille, qui potestatem habet ponendi animam suam, & iterum resumendi eam. de Castillo III. 31.

Inclinat caput; quasi supra Patris gremium caput reponens. Orig. hom. 85. in Matth.

Caput liquefecit ad misericordiam, flexit ad gratiam, inclinavit ad indulgentiam. S. Laur. Just. l. de agone Chr. c. 20.

Inclinatio capite ad istam (B. V.) tradens spiritum, obdormivit. Philipp. Abb. l. 1. in Cant. cap. 25.

Inclinatio capite ex parte Matris suae: quasi diceret; per ipsam veniam petite. Hugo Cardin. hic.

Caput inclinavit in morte; in expiationem erectionis ad vetita: simulque fassit obedientiam, reverentiam docuit, humilitatem in operibus usquequaque monstravit; cum omni peracto mysterio, inclinatio capite expiravit. S. Bernardinus p. 2. f. 55.

Inclinavit in cruce caput: ut ostenderet gravitatem. Consuevit enim homo, praeter nimio onere aggravatus, suum inclinare caput. Sic Christus aggravatus pondere peccatorum nostrorum, inclinavit caput. Unde 1. Petri 2. *peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum.* Inclinavit caput, ut ostenderet, humilitatem esse viam ad gloriam sempiternam. Inclinavit caput: ut ostenderet gratuitatem; id est, ut augeret gratiam Deo Patri pro mortis victoria. Solent enim gratias agentes inclinare caput: ejus enim mors mortis nostrae victoria fuit. Sanctus Bernardinus t. 2. sect. 56.

Tradidit spiritum, inclinatio capite aeterno Patri, cui commendaverat: ut non solum in corpore, sed à corpore separatus ejus spiritus esset obediens. Etenim decreto Paterno descendit ad limbum; & reversus ad tumulum reanimavit exanimatum. Sim. Cass. l. 13. hic.

Inclinavit caput, tum ad dilectissimam Matrem, tum ad homines universos, tanquam ultimum vale dicens; extremamque petens copiam discendendi; & osculum pacis offerens. Blosius Margar. spir. cap. 18.